

Arrest

nr. 181 829 van 6 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-L. BROCORENS, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent een soennitische moslim afkomstig uit Shaab, Bagdad. U en uw gezin kregen een eerste klap te incasseren in 2006 wanneer uw broer M. (...) bij een bomaanslag op de Shouroufi-moskee te Bagdad in de buurt was en dodelijk gewond raakte.

Hierna vermeldde u geen concrete problemen tot aan het voorjaar van 2015 wanneer uw andere broer, A. (...), op straat werd aangevallen en doodgeschoten.

Later in het voorjaar van 2015 ontving uw gezin een dreigbrief waarin uw naam in stond vermeld. De brief zat in een enveloppe met een kogel en bevatte een vingerafdruk in bloed. Er werd van u geëist dat u Bagdad zou verlaten, anders zou u vermoord worden.

Begin juli 2015 werd u ontvoerd op een moment dat u uw woning wilde binnenstappen. U werd op het achterhoofd geslagen waardoor u het bewustzijn verloor. U verbleef een viertal dagen op een onbekende plaats in een kleine kamer. Voor uw vrijlating onderhandelden uw ontvoerders met uw broer die 20.000 dollar diende te betalen. Na vier dagen werd u vrijgelaten. U ging naar uw woning en naar het ziekenhuis om onder meer uw onderarm te verzorgen, die door uw ontvoerders met een ijzeren staaf werd gebroken.

U ontving midden juli 2015, na uw vrijlating, een tweede dreigbrief.

Na de tweede dreigbrief, maar nog steeds midden juli 2015, werd de woning van u en uw gezin in brand gestoken. Op het moment van de brand was er niemand thuis.

Op 7 augustus 2015 heeft u Irak verlaten door het vliegtuig te nemen naar Istanboel. U bleef daar negentien dagen ter plaatse waarna u zich met een boot aan de oversteek naar Griekenland waagde. Vanuit Griekenland bereikte u met verschillende vervoersmiddelen Oostenrijk waar u in Wenen een vliegtuig nam tot in België. In de eerste helft van september 2015 kwam u aan in België waar u op 17 september 2015 een asielaanvraag indiende.

U had de volgende documenten mee ter staving van uw asielaanvraag: identiteitskaart (k), nationaliteitsbewijs (o), geboorteakte zoon (k), vier foto's van verbrande woning (o), woonkaart vader (o), overlijdensaktes van twee broers (o), huwelijksakte (o), klacht (o).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdigheden en vaagheden die werden vastgesteld tussen uw verschillende opeenvolgende verklaringen. Deze vaagheden en tegenstrijdigheden werden vastgesteld inzake alle cruciale elementen uit uw relaas: de moord op uw broer A. (...), de dreigbrieven die u ontving, uw ontvoering en vrijlating en de brand in uw woning.

Zo legde u conflicterende verklaringen af inzake de start van de problemen van u en uw gezin, namelijk de moord op uw broer A. (...). Aanvankelijk verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat uw broer werd vermoord de tweede maand van 2015 (CGVS 1 p. 20). Hij zou 's avonds onderweg naar vrienden zijn geweest (CGVS 1 p. 21). Nadien verklaarde u echter dat uw broer vermoord werd in april 2015 (CGVS 2 p. 3). Bovendien, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen waar u stelde dat de moord zich voordeed 's avonds en dat uw broer op weg was naar vrienden, geeft u tijdens het tweede interview aan dat u niet weet op welk moment van de dag zich dit voordeed en dat u niet weet naar waar uw broer op dat moment op weg was (CGVS 2 p. 34-35). Wanneer u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd stelt u dat u niet weet waar hij ging, wat geen toereikende verklaring is voor de tegenstrijdigheid (CGVS p. 35-36). Bovendien zei u tijdens het eerste interview dat u het nieuws over uw broer te weten kwam nadat u hierover werd opgebeld (CGVS 1 p. 21). Tijdens het tweede interview zegt u daarentegen dat u het nieuws te weten kwam via de mensen die daar over spraken (CGVS 2 p. 35). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt stelt u dat niemand u heeft gebeld (CGVS p. 36). Dit is evenmin een toereikende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Tenslotte werd u geconfronteerd met het feit dat u de moord op uw broer niet vermeldde tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken gezien redelijkerwijs verwacht zou worden dat dergelijk belangrijk element zou worden aangehaald. U gaf hierbij aan dat u geen tijd kreeg om dit uit te leggen en dat hier niet naar gevraagd werd (CGVS 2 p. 36-37). Deze verklaring volstaat niet aangezien u bij DVZ de kans kreeg om uw problemen naar voor te brengen en om de risico's die u in Irak loopt uiteen te zetten. U maakte geen enkele melding van uw vermoorde broer, evenmin toen u werd gevraagd op het einde of u nog iets wilde toevoegen (vragenlijst DVZ 3.5.).

Naast uw ongeloofwaardigheid inzake de moord op uw broer, legde u evenzeer tegenstrijdige en bij wijlen vage verklaringen af wat betreft uw ontvoering en de nasleep ervan. Zo gaf u aanvankelijk aan dat u geblinddoekt werd en dat die blinddoek nooit werd afgedaan (CGVS 1 p. 30), dat u steeds op dezelfde plaats was en de ene ruimte waar u was nooit heeft verlaten (CGVS 1 p. 31) en dat uw handen vooraan werden vastgebonden (CGVS 1 p. 37). Tijdens het tweede interview zei u evenwel dat u in de kamer niet geblinddoekt was (CGVS 2 p. 25, 27), dat u minstens twee keer de ruimte verliet (CGVS 2 p. 26-27) en dat uw handen op de rug waren vastgebonden (CGVS 2 p. 25). U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden en telkens zei u dat u de verklaringen uit uw eerste CGVS-interview nooit heeft afgelegd (CGVS 2 p. 27 en 33). Deze uitleg is onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen waardoor de ongeloofwaardigheid van uw relaas verder toeneemt.

Verder zei u aanvankelijk tijdens het eerste CGVS-interview dat uw broer werd opgebeld door uw ontvoerders vanaf uw eigen telefoon (CGVS 1 p. 32). Later, tijdens datzelfde interview zei u dat het niet

vanaf uw telefoon was (CGVS 1 p. 33). Tijdens het tweede interview zei u opnieuw dat het niet uw telefoon was. U werd geconfronteerd met uw conflicterende verklaringen, waarop u zegt dat u zich niets herinnert, dat u niet weet of het al dan niet hun of uw telefoon was omdat u geblinddoekt was. U werd hierop opnieuw geconfronteerd met het conflicterende karakter van deze verklaring waarop u opnieuw dan weer stelt dat het niet uw telefoon was (CGVS p. 24-25). Hoewel er nog steeds geen duidelijkheid is ter zake, staat evenwel vast dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde zonder hierbij een valabele uitleg te geven.

Uiteindelijk blijkt ook dat u niet zeker weet of u ontvoerd werd op 4 of 5 juli 2015 (uiteindelijk opteert u voor 5 juli 2015) (CGVS 2 p. 5) en dat u evenmin weet of u werd vrijgelaten op 9 of 10 juli 2015 en welke dag dit was (CGVS 1 p. 36-37 en CGVS 2 p. 18 en 30). U geeft telkens aan dat u het niet zeker weet omdat u zich op dat moment in een turbulente periode in uw leven bevond en omdat u vergeetachtig bent en daar niet bij stilstond (CGVS 2 p. 5, 18 en 30). Er kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat u minstens de exacte data van uw ontvoering en vrijlating kent, desnoods via uw omgeving en familie. Uiteindelijk houdt u eraan vast dat u ontvoerd werd op 5 juli 2015 en geeft u minstens vijf keer aan dat dit een donderdag was, met als kapstok dat donderdag de dag is waarop u traditioneel laat uitgaat en alcohol drinkt (CGVS 1 p. 25, 26 en 27 en CGVS 2 p. 5 en 6). U werd hierop geconfronteerd dat 5 juli 2015 geen donderdag was, maar een zondag. U hield echter vast aan uw bewering dat u op 5 juli, een donderdag, werd ontvoerd (CGVS 2 p. 19). Dat u hieraan vasthoudt neemt logischerwijs niet weg dat uw bewering geenszins klopt.

Wat uw vrijlating betreft geeft u aanvankelijk aan dat u, op de plaats van uw vrijlating, werd opgehaald door uw broer, uw vader en één of meerdere jongens uit de buurt. Tot twee keer toe tijdens het eerste CGVS-interview geeft u aan dat uw vader hierbij aanwezig was (CGVS p. 28 en 29). Tijdens het tweede CGVS-interview stelt u dat u werd opgehaald door uw broer en enkele collega's van hem waarbij u van de aanwezigen niemand kende behalve uw broer (CGVS 2 p. 20-21). U werd geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste interview zei dat uw vader aanwezig was. U stelde hierop dat u dat niet heeft gezegd (CGVS 2 p. 22-23). Deze loutere ontkenning is opnieuw een ontoereikende verklaring die de vastgestelde tegenstrijdigheid onmogelijk kan ongedaan maken. Daarnaast zei u oorspronkelijk dat u zelf uw blinddoek afdeed na uw vrijlating (CGVS 2 p. 21), nadien zei u echter dat uw broer hem afdeed (CGVS 2 p. 22).

Wanneer u hiermee geconfronteerd werd zei u dat u niet had gezegd dat u hem zelf afdeed, wat opnieuw geen valabele verklaring is voor de vastgestelde tegenstrijdigheid (CGVS 2 p. 22). Verder met betrekking tot uw vrijlating en de daarbij horende onderhandelingen legde u uiterst vage en bij momenten ook tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk geeft u aan dat u niet weet wat de gevraagde som van het losgeld bedroeg (CGVS 1 p. 20). U kon niets zeggen over wanneer die onderhandelingen liepen en hoe het verloop er van was. U verklaarde dit door te stellen dat u op dat moment gevangen zat en dat er daar na afloop niet meer over gesproken werd bij u thuis (CGVS 1 p. 36). Later tijdens het eerste CGVS-interview geeft u toch een exact bedrag aan voor de transactie, waardoor u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid. Uiteindelijk zegt u dat u niet heeft gezegd dat het om een bedrag gaat dat u niet kende (CGVS 1 p. 35). Nog tijdens het eerste CGVS-interview geeft u inzake de transactie aan dat u er geen idee van heeft waar er werd afgesproken en dat u bovendien eigenlijk niet zeker weet of het geld al dan niet geleverd werd (CGVS 1 p. 38). Van dergelijke essentiële informatie kan nochtans verwacht worden dat u er van op de hoogte bent, waardoor uw onwetendheid de geloofwaardigheid van uw relaas aantast. Tijdens het tweede interview legde u dan weer totaal andere verklaringen af. U stelde dat er werd afgesproken bij Al Khanaat, bij de autosnelweg, mét het geld voor de vrijlating (CGVS 2 p. 32). Wanneer u geconfronteerd wordt met de tegenstrijdigheid tussen uw initiële en uw nieuwe verklaringen geeft u wederom aan dat u niet weet hoe de transactie ging en hoe er werd afgesproken (CGVS 2 p. 32-33), wat er voor zorgt dat uw uiteenlopende en vage verklaringen verder de geloofwaardigheid van uw relaas aantasten.

Naast uw ongeloofwaardige verklaringen inzake de moord op uw broer en uw eigen ontvoering, legde u evenzeer ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot de dreigbrieven die u kreeg (één voor en één na uw ontvoering). Uw eerste dreigbrief ontving u, volgens uw eerste verklaringen, in mei 2015 (CGVS 1 p. 20). U weet echter niet wanneer u die precies kreeg en u weet evenmin door wie hij werd opgesteld, ondanks het feit dat u zelf aangeeft dat hij werd ondertekend en dat u hem heeft gelezen (CGVS 1 p. 22-23). Tijdens het tweede interview werd opnieuw gevraagd wanneer u de eerste dreigbrief ontving. Deze keer wist u ook niet meer welke maand u deze ontving (CGVS 2 p. 17 en 18). Dergelijke vaagheden met betrekking tot uw eerste bedreiging tasten verder de geloofwaardigheid van uw relaas aan. Naar aanleiding van deze eerste brief zouden uw vrouw en moeder gehuild hebben, ze konden zich niet beheersen en wilden dat u het land verliet, wat u op dat moment weigerde (CGVS 1 p. 24). Dit staat in contrast met uw verklaringen die u aflegde bij DVZ waar u aangaf dat u geen aandacht schonk aan de dreigbrief (vragenlijst DVZ 3.5.). Wanneer u met deze sterk contrasterende verklaringen werd geconfronteerd zei u dat u niet zei tijdens het interview bij DVZ dat u geen aandacht schonk aan de

dreigbrief (CGVS 1 p. 25). Deze uitleg is ontoereikend aangezien u akkoord ging met uw verklaringen bij DVZ middels uw handtekening en dat u tevens verklaarde bij aanvang van het eerste interview bij CGVS dat u geen problemen kende tijdens het DVZ-interview (CGVS 1 p. 3). Inzake uw verklaringen met betrekking tot uw tweede dreigbrief, slaagde u er evenmin in concrete of nuttige verklaringen af te leggen. Immers, zo verklaarde u tijdens het tweede CGVS-interview, kreeg u die dreigbrief niet te zien. Uw gezin zou u de mogelijkheid ontnomen hebben om hem te lezen. U weet voorts niet wanneer u die dreigbrief ontving (u gaf aan midden juli 2015), noch bent u op de hoogte van de inhoud ervan. U gaf aan dat u hem ontving in juli 2015, na uw ontvoering en voor de brand. Dit is geenszins concreet, te meer omdat u niet weet wanneer die brand plaatsvond (CGVS 2 p. 15-17). Dienaangaande werd u er op gewezen dat u bij DVZ verklaarde dat u de tweede dreigbrief ontving in augustus 2015 en niet in juli 2015 (vragenlijst DVZ 3.5.). U reageerde hierop door te stellen dat u het zich niet herinnert, wat de uiteenlopende verklaringen niet kan verduidelijken en uw geloofwaardigheid verder aantast (CGVS 2 p. 16).

Bovendien kan opgemerkt worden dat u tijdens het eerste CGVS-interview de (tweede) dreigbrief niet uit eigen beweging ter sprake bracht wanneer daar naar gepolst werd. U zei dat u “werd bedreigd, dan werd ontvoerd en dan bent gevluht” en dat de ontvoering de aanleiding was voor uw vlucht (CGVS 1 p. 39). Tijdens het interview bij DVZ zei u nochtans expliciet dat u een tweede bedreiging ontving en daarop besliste om te vluchten. Pas na een tweede confrontatie hiermee gaf u aan dat er inderdaad een tweede bedreiging was geweest (vragenlijst DVZ 3.5., CGVS 1 p.39). Wat er ook van zij, er kan in elk geval geconcludeerd worden dat u inzake uw bedreigingen evenmin coherente of aannemelijke verklaringen aflegde.

Tenslotte haalde u nog aan dat de woning van u en uw gezin in brand werd gestoken nadat het werd te koop gesteld. Ook hierover legde u ontoereikende verklaringen af die dermate vaag en onduidelijk waren dat ze onmogelijk als geloofwaardig kunnen gezien worden. Zo weet u niet alleen de datum niet waarop de brand plaatsvond, u weet ook niet waar u was op dat moment en of u überhaupt nog in Irak was. U zegt een eerste keer: “ik denk dat ik nog in het land was. Of ik was vertrokken.” Vervolgens zegt u: “ik ben vertrokken. Nee, ik was er.” Nog later zegt u opnieuw dat u er was om dan nadien opnieuw te zeggen: “Wacht ik denk ik was niet naar Irak. Sorry. Laat mij herinneren. Ik denk dat ik er niet was. Ik herinner me niet. Ik herinner me niet of ik in Irak was of niet.” U werd er tijdens het interview op gewezen dat dergelijke verklaringen niet geloofwaardig zijn aangezien minstens kan verwacht worden dat u nog weet of u al dan niet in het land was tijdens het afbranden van uw woning. U eindigt uiteindelijk door te stellen: “ik denk dat ik aanwezig was. Zestig procent denk ik was ik aanwezig.” (CGVS 2 p. 9-11) Het is onmogelijk geloof te hechten aan dergelijke verklaringen. Bovendien kan nog opgemerkt worden, net als bij de moord op uw broer, dat u, hoewel u in juli 2015 al op de hoogte was van de brand, hiervan geen melding maakte tijdens uw interview bij DVZ (CGVS 2 p. 13). U gaf aan dat men u niet heeft gevraagd naar de brand bij DVZ (CGVS 2 p. 37). Deze verklaring volstaat niet aangezien u bij DVZ de kans kreeg om uw problemen naar voor te brengen en om de risico's die u loopt in Irak uiteen te zetten. U maakte geen enkele melding van uw afgebrande woning, evenmin toen u werd gevraagd op het einde of u nog iets wilde toevoegen (vragenlijst DVZ 3.5.).

Bovenstaande niet-limitatieve opsomming van vaagheden en tegenstrijdigheden aangaande de diverse cruciale elementen binnen uw relaas leiden tot de conclusie dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast haalde u ook de dood van uw broer M. (...) aan tijdens het interview. Dit deed zich voor in 2006, tijdens de periode van het toen oplaaierende sektarisch geweld. Bij een bomaanslag op de Shouroufi-moskee te Bagdad was uw broer in een naburig restaurant en raakte hij hierdoor dodelijk gewond (CGVS 2 p. 7). Deze gebeurtenis toont aan dat de periode van het sektarisch geweld in Irak een problematische periode was en dat u en uw familie ook slachtoffer werden door de dood van uw broer. Echter, doordat uw broer een schijnbaar willekeurig slachtoffer was en aangezien de feiten zich reeds tien jaar geleden afspeelden, vloeit hier voor uw situatie geen actuele noch individuele vrees uit voort.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni

2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het

beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof

doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Zo legde u uw identiteitskaart voor, uw nationaliteitsbewijs, de geboorteakte van uw zoon, de woonstkaart van uw vader en uw huwelijksakte. Deze documenten geven een weergave van uw identiteit, uw herkomst en uw gezinssamenstelling. Deze gegevens worden op zich niet door het CGVS in twijfel getrokken. Voorts legde u een klacht neer naar aanleiding van uw ontvoering en de overlijdensakte van uw twee broers. Vooreerst dient hieromtrent te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijskracht van dergelijke documenten dan ook zeer relatief is. Om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontlenen, dienen ze dan ook te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Ten slotte legde u ook vier foto's van een verbrande woning neer. Echter is het niet mogelijk uit dergelijke bewijsstukken de omstandigheden waarin de brand plaatsvond af te leiden noch of het überhaupt uw woning betreft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS), van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige

schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden en vaagheden die vastgesteld werden tussen haar verschillende opeenvolgende verklaringen aangaande cruciale elementen uit haar relaas, met name de moord op haar broer A., de dreigbrieven die zij ontving, haar ontvoering en vrijlating en de brand in haar woning, maakt verzoekende partij in haar verzoekschrift volgende opmerkingen.

In verband met de vaststelling dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van haar vermoorde broer, stelt verzoekende partij dat zij "*onder druk stond en zich in een staat van hoge stress en vermoeidheid bevond*". Verzoekende partij wijst erop dat "*de interviews een zwaar psychologisch gewicht hebben voor de asielzoekers*" en dat "*De stress en vermoeidheid die hieruit voortvloeien (...) dikwijls onderschat (worden)*". Verzoekende partij volhardt in haar verklaring dat haar broer A. vermoord werd.

Betreffende de tegenstrijdigheden en vaagheden in haar verklaringen over haar ontvoering en de nasleep ervan, betoogt verzoekende partij dat "*het twijfelen tussen twee data niet als problematisch kan worden beschouwd, vooral omdat deze twee data (4-5/07) opeenvolgend zijn*". Door verzoekende partij werd dan ook "*een relatief nauwkeurig antwoord*" gegeven. Verzoekende partij volhardt in het feit dat zij ontvoerd werd op 5 juli 2015. Tevens moet rekening gehouden worden met het traumatisch karakter van deze gebeurtenis waardoor deze psychologische gevolgen kan hebben. Ook werd verzoekende partij geslagen op haar hoofd. Deze elementen hebben als gevolg dat zij vergeetachtig is geworden en verklaren de eventuele tegenstrijdigheden in haar verklaringen.

2.2.5.2. In verband met het gegeven dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van haar vermoorde broer, wijst de Raad er vooreerst op dat van een asielzoeker, die

beweert te vreezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken steeds wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico en dit gehoor niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, zo ook de moord op haar broer A.. De uitleg dat zij gestresseerd en vermoeid was kan niet volstaan om te verklaren dat zij dergelijk wezenlijk element uit haar asielrelaas niet heeft vermeld tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van voormelde plicht om van bij het eerste gehoor alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas te vermelden. Immers is de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend en betreffen de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details.

Verder meent de Raad dat van verzoekende partij redelijkerwijs verwacht mag worden dat zij minstens de exacte data van haar ontvoering en vrijlating zou kennen, desnoods via haar omgeving en haar familie. Het verweer van verzoekende partij dat *“het twijfelen tussen twee data niet als problematisch kan worden beschouwd, vooral omdat deze twee data (4-5/07) opeenvolgend zijn”*, kan dan ook niet worden bijgetreden. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij volhardt in het feit dat zij ontvoerd werd op 5 juli 2015 en zij tijdens haar gehoren herhaaldelijk aangaf dat dit een donderdag zou zijn geweest, terwijl 5 juli 2015 geen donderdag was, maar een zondag. De vaststelling dat verzoekende partij geen overtuigende verklaringen kan afleggen over wanneer zij werd ontvoerd en vrijgelaten – cruciale elementen in haar asielrelaas – ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat de talrijke tegenstrijdigheden en vaagheden in de verklaringen van verzoekende partij niet verklaard worden door de uitleg van verzoekende partij dat de gebeurtenissen een traumatisch karakter hadden en dat zij bovendien geheugenproblemen heeft sinds zij op haar hoofd geslagen werd. Immers toont zij niet concreet door middel van medische of psychiatrische attesten aan dat deze beweerde traumatische ervaringen haar niet in staat zouden stellen om accurate verklaringen af te leggen. Evenmin brengt zij enig medisch attest aan waaruit de door haar beweerde geheugenproblemen blijken. De talrijke tegenstrijdigheden en vaagheden in de verklaringen van verzoekende partij blijven dan ook onverminderd overeind en doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6. Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij dat zij verschillende documenten aanbracht die haar asielrelaas staven, met name twee overlijdensaktes, een klacht en foto's van haar verbrande woning, wijst de Raad er evenwel op dat deze documenten niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas te herstellen. Wat betreft de neergelegde klacht en de overlijdensaktes van haar twee broers, merkt de Raad op dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, deel 4) blijkt dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijskracht van dergelijke documenten dan ook zeer relatief is. Om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontnemen, dienen ze dan ook te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is. Verder is het niet mogelijk uit de door verzoekende partij neergelegde foto's van een verbrande woning de omstandigheden waarin de brand plaatsvond af te leiden noch of het überhaupt de woning van verzoekende partij betreft.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij soenniet is en dat soennieten in Bagdad een groter risico lopen om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten, bemerkt de Raad evenwel dat, hoewel verzoekende partij kan worden bijgetreden dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, zij niet aantoonbaar is uit de informatie in het administratief dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit geldt des te meer nu aan het door haar voorgehouden asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.8 Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken

geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de “*COI Focus*” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, deel 1) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de “*COI Focus*” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de

acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog

en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 700 en in de eerste helft van 2016 bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, deel 3)).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij in verband met voormelde COI-rapporten de schending aanvoert van artikel 26 PR CGVS daar tal van bronvermeldingen anoniem zijn, wijst de Raad er evenwel op dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel 26 PR CGVS blijkt dat de verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoekende partij bekritiseerde COI-rapporten – die algemene rapporten betreffen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking hebben op de feitelijke aspecten van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en die niet worden gebruikt om haar vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS vallen. Zodoende is de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig. Het komt immers aan verzoekende partij toe andersluidende informatie aan te reiken waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt en de conclusie die zij hieraan verbindt niet correct zouden zijn. Het louter aanhalen van een aantal al dan niet grote aanslagen en de eraan verbonden slachtoffers is zoals verder blijkt desbetreffend onvoldoende. Verder kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak '*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*' (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: "233. *That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant*

factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI-rapporten informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapporten blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in de rapporten, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoekende partij zelf. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in de bekritiseerde COI-rapporten werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 1-3 en 8-20) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende recente (zwarte) aanslagen in Bagdad in de periode januari 2016-juni 2016 waarbij zij opmerkt dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Voorts betoogt verzoekende partij, verwijzend naar verschillende beleidsnota's van het CGVS (zie bijlagen 4-7 van het verzoekschrift), dat verwerende partij niet of onvoldoende motiveert waarom het beleid gewijzigd is en niet aantoonbaar "in welke mate de situatie in Bagdad veranderd zou zijn tussen de maand juni 2015 (datum van publicatie van de nota stellende dat er sprake was van een uitzonderlijke situatie die de toekenning van de subsidiaire bescherming zou rechtvaardigen) en oktober 2015/april 2016". De Raad wijst er evenwel op dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de commissaris-generaal ook de gronden voor haar motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. De commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom hij van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoekende partij al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij de relevantie niet inziet van het argument dat het openbare leven in Bagdad niet is stilgevallen, daar het openbare leven evenmin stilviel in periodes waarin de subsidiaire beschermingsstatus wel werd toegekend, bemerkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat het leven in Bagdad niet is stilgevallen samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing van verzoekende partij naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig. Wat betreft de verwijzing naar het arrest nr. 145 417 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 mei 2015, waarin, met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, beslist werd tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de arresten nrs. 165 615, 165 616, 165 670 en 165 671 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016, merkt de Raad op dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormelde arresten, doch wel op een veelheid aan recentere informatie. Wat betreft ten slotte nog het arrest “n°186800” [bedoeld: 169 112] van 6 juni 2016 waarnaar verzoekende partij verwijst, stelt de Raad vast dat in desbetreffend arrest werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het negatief reisadvies voor Irak van respectievelijk de Belgische, Canadese, Britse en Amerikaanse overheid, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Iraakse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Irak.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 3 mei 2016 en 21 juni 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT